

Sırrının Sır Dolu Yaşamı

— safdeha · 05 Eylül 2017

Öyle bir diyarmış ki, herkes en doğrusunu konuşur ama konuştuğu gibi yaşamazmış. Kimse sır saklamaz, bu yüzden ortalık cehennem gibi olurmuş. Herkes birbirinin kusurunu arar, eğer bulamazsa hasedinden çatlayacağına, kusur bulamadığına çamur bulaştırırmış. Dürüst olmak, neredeyse budalalık haline gelmiş. Mal çalmak, havadan para kazanmak ve zevki sefa yaşam içinde yaşamak, almış başını gitmiş. Herkes biliyormuş ki, bunu yaşamak anlık ama yinede, ısrarla bu bedbaht yaşama devam ediyorlarmış.

Sırrı, otuz üç yaşlarında, çalışkan ve zeki, sıra dışı bir gençmiş. Eline ne alırsa en güzelini inşa eder, eserlerini gören dosta düşmana dudak çatlatırmış. Çok az konuşur ve çok çalışmış. Dostluk kurduğu, biriyle özel konuştuğu asla, görülmezmiş. Arada sırada gözlerden ırak, ortamdan uzaklaşır, döndüğünde neşe içinde ve pırıltılı gözlerle dönermiş. Çok konuşan ve ortalama bir Müslüman gibi yaşar görünen çevresindekiler, onu putperest gibi görür, sevmezlermiş de...

Sırrı, sıradışı dinsel düşüncelerini anlatıp da yaşatamadığı kalabalıktan kaçır, evinde yaşlı annesi ile yalnız yaşar, çok az uyur ve çok okurmuş. Annesine ne kadar sordularsa, her defasında oğlunu artık tanıyamadığını ve paylaşamadığını anlatır, çevresinden duyduğu üzüntülü haberlere ağlamış.

Ne âşık olduğunu, nede herkes gibi zevki sefa içinde yaşamadığını görenler, aslında haline de acırlarmış. Çok kazanır ve fakir bir evde yaşadığını gördüklerinden, cimri olduğunu düşünürlermiş. Kimileri merak etmiş, bankalara sormuşlar hesabı yokmuş, evine hırsızlığa gitmişler çalınacak para, altın gibi eşyalar bulamamışlar. Herkes şaşkınlık içindeymiş, bir insan, bu kadar kazanır da, kazandığını nerede saklar ki, diye merak eder olmuşlar... Takip etmişler, araştırmışlar, ne yapmışlarsa sorularına cevap bulamamışlar.

Bir gün mahalleye yurt dışından, Amerika'dan, yaşlıca birisi gelmiş. Herkesin gitmek istediği, herkesin yaşamaya can attığı, herkesin oranın insanı deyip de elinden geldiğince ikram etmekte yarıştığı ve dilini konuşmaya çabaladığı, küçümsenecek görüntülerini sergiledikleri bu kişi onlardan Sırrı'yı sormuş. Nasıl olur da böyle önemli bir kişi, bu zavallı ve anti-sosyal kişiyi arayabilirdi ki... Herkes şaşkınlık içinde onun kaldığı evi göstermişler. Bu kişi Sırrı'nın evine giderken de arkasında ki kalabalık da artıkça artmış, büyük bir olay olmuş adeta.

Sırrı'nın annesi ağlayarak açmış kapıyı. Elinde bir not varmış ve yaşlı adama uzatmış. Misafir notu okuduktan sonra kalabalığa doğru seslenmiş,

"Ey ahali bu Sırrı kimdir biliyor musunuz? Sizin beğenmediğiniz ayanızın karası. O Allah dostudur. İyi bir mümindir. Sizin görmediğiniz, yaşamadığınız yanlışları düzeltmeye çalışan ilim erbabıdır. O kadar çok bizlere para yardımı gönderdi ki, Sırrı'ya hayır dua etmeyen kalmadı çevremde. Bu kadar bozulmuş bir

toplumda Sırrı'nın iyi niyetini anlamayan ne kadar çok insan varmış, gelen yardımlardan anladım. O siz uyuduğunuzda uyumuyormuş ve her yerden bu yardımları topluyor ve ihtiyacı olana ulaştırıyormuş. Uyum gibi görüldüğüne kanmayın. Bozulmuş çevresine baktıkça uykusu kaçıyor ve her birinize içtenlikle, düzelesiniz diye Allah'a dua ediyormuş. Bunu daha önce bize yazdığı mektuplarında ki yazdıklarından okuduk. Şu elimdeki notu görüyor musunuz, ne yazıyor içinde bilmek ister misiniz, merak ediyorsunuzdur eminim. Söyleyeyim;

“Sevgili dostum, bu notu aldığımda evimde olmayacağım. Eminim seninle bir kalabalık evime gelecek, onlara bu notumu okuyunuz. Lütfen anneme de yardım ediniz. Yanıma gelmesini sağlayınız. Beni merak eden, yaşadıklarımı sır gören, deşifre etmeye çalışan kişilerden tek istediğim haklarını helal etmeleri. Onlara ne kadar anlatsam ve düşüncelerimi paylaşısam da sözüm tesir etmedi, düzeltmedim. Doğruyu anlattım ama yaşatamadım. Yunus peygamber gibi üzülererek, gitmek zorunda kaldım buradan. Eğer kalsaydım, kendimi değiştirmek zorunda kalacağım, Lut kavminin isteklerini yaşama arzusunda olan bu topluma benzemek zorunda olacaktım, Allah korusun. Ben fakir ve zayıf bir insanım. Sabır ettim ama sonunda hicret etmem gerektiğine karar verdim. Bana ihtiyacı olan başka bir yere gidiyorum. Hoşça kalın. Selamun Aleykum...”

Notu okuduktan sonra, “Siz aynanın görünen kısmına bakıyorsunuz ve gerçeği sanalla karıştırıyorsunuz. Madem inandık diyorsunuz, inandığınız gibi yaşamınızı engelleyen ne var ki... Benimle ilgilendiğiniz kadar, dini yaşamınızla ilgilenseniz, ne kadar çok şey kazanacaksınız bilseydiniz, ah... Haydi, gidelim ablacığım...”

Dedi ve Sırrı'nın annesiyle uzaklaşıp sır oldular... Kalabalık şaşkındı. Herkeste dedikodu, dillere dolaşan yalan ile karışık muhabbetler birbirini kovaladı. Kimse, bu gidişten ders almadı. Hatta gidene, kendini beğenmiş dediler. Parasını yiyemedik diye üzüldüler. Sırrı'nın evine girdiler, yerle bir edip talan ettiler. Ama elde avuçta, değerli bir şey yoktu. Evden aldıklarını da hemencecik satıp bitirdiler. Kısa zaman sonra evde yıkıldı, evin içindekilerde unutuldu. Ne düzelen oldu, ne böyle düzeltmeye gelen.

Kısa zaman sonra bu yöreye, öyle bir kıtlık, deprem ve afetler geldi ki, herkes parası olmasına rağmen gıdasız kaldı, evde oturamaz oldu. İnsanlar birbirini öldürerek, yedikçe öldüler. Şimdi orası bir harabe... Sessiz ve ıssız bir çöl görünümünde bir yer. Her yel estiğinde Sırrı diye bağırarak bir ses duyar oradan geçmek zorunda kalan Sırrı'lar. Sanki bu ses ile yeşillik görür gibi olurlar, baktıkların da. Kimse bilmez ki, her isyankâr, her yoldan çıkmış, her zalim, bu topraklarda ebedi uykudadır, susuz, hasret ve perişan! Keşke derler, derler ama kim ölmüşte dönmüş ki...

Saffet Kuramaz